

om man standsede med det, og hvis man f. Eks. tog Statstilskuddet fra dem et Aarstid, vilde det jo være en Bremse, som nok vilde faa hele dette Forhold til at ophøre. (*Berntsen*: Det er der vel ingen Fare for). Nej, det er der ingen Fare for, og jeg skal sige det ærede Medlem for Assens, hvorfor der ingen Fare er derfor. Det er, fordi det ikke har noget paa sig med dette Argument om, at man taler Politik i Fredsforeningen. For hvis man blot i Fredsforeningen ligesom i Skytteforeningerne talte den Politik, som den nuværende Regering og Flertallet her i Tinget synes om, saa vilde der ikke være noget i Vejen for, at Fredsforeningen kunde faa Statstilskud, ligesom Skytteforeningerne faa det. Nej, det, der er i Vejen, er, at den Politik, som man taler i Fredsforeningen, og som er en antimilitaristisk Politik, smager ikke det nuværende Flertal og den nuværende højtærede Regering. Hvis man havde sagt *det* i Stedet for at sige Politik i al Almindelighed, saa vilde man være kommen til „des Pudels Kern“.

Saa sagde den højtærede Indenrigsminister, at det var ikke ham bekendt, at der var noget almindeligt Ønske inden for Fredsforeningen om, at denne Forening skulde have Statstilskud, og der var ikke Enstemmighed desangaaende i Bestyrelsen. *Jeg* er Medlem af Bestyrelsen, og jeg har ikke ved nogen Lejlighed hørt noget Medlem af Bestyrelsen i noget Bestyrelsesmøde tage Forbehold over for Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Forening skulde have Statstilskud eller ej. Og dog er det ikke noget nyt, at man i Dansk Fredsforenings Hovedbestyrelse har været virksom for og har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet om at faa Statstilskud. Formanden for Dansk Fredsforening, Kursusbestyrer R. P. Rasmussen, har været saa venlig at sende mig en delvis Udskrift af et Bestyrelsesmøde, som afholdtes Tirsdagen den 28. Februar 1905. Ved dette Bestyrelsesmøde meddelte K. Bjerre, at han havde henvendt sig til Ministrene, Finansministeren og Konseilspræsidenten. De havde stillet sig imødekommende overfor Tanken om en Bevilling til Rejseudgifter, naar der i Løbet af Sommeren indkom et Andragende. Zahle gav nogle Oplysninger om Indgivelse af et derhen hørende Andragende. Mine Oplysninger gik ud paa, at det var Praksis, at man skulde først henvende sig til Ministeren, og naar man der havde faaet Afslag, saa henvender man sig til Rigsdagen med Andragendet. Men altsaa, alle-

rede den Gang var Tanken fremme — og den havde allerede været fremme tidligere i Hovedbestyrelsen — om at faa et Statstilskud til Dansk Fredsforening enten til et enkelt af dens Formaal eller til dens Virksomhed i al Almindelighed.

Da jeg første Gang rejste Spørgsmaalet i indeværende Samling, havde jeg ogsaa i Finansudvalget givet denne Sag en Begrænsning. Saa vidt jeg husker, formulerede jeg Forslaget saaledes: at der skulde bevilges 2,000 Kr. til Dansk Fredsforening til Udarbejdelse af et Værk angaaende Danmarks Neutralitetspligter. Men dette vilde den højtærede Minister ved Konferencen ikke have noget med at gøre, og saa fandt jeg det rigtigere efter Konferencen at omredigere Forslaget til den nu foreliggende Skikkelse. Jeg har naturligvis intet imod, om man kunde blive enig om noget saadant, som det ærede Medlem for Nykøbing (K. Bjerre) antydede i Gaar: at Dansk Fredsforening ikke faar Pengene til sine Formaal i Almindelighed, men til et bestemt Formaal, f. Eks. til Deltagelse i de Kongresser, som afholdes rundt omkring i Verden vedrørende Fredsagen, og hvor man ganske sikkert ikke drøfter den øjeblikkelig foreliggende Situation i dansk Politik — for vel er det nuværende Ministerium et stort og mægtigt Ministerium, men ude omkring i Verden, hvor Fredsvenner fra alle Lande komme sammen, tror jeg, de beskæftige sig med helt andre Sager, saa overfor en saadan Bevilling kunde det nuværende højtærede Ministerium føle sig ganske roligt. Og hvis vi kunne gennemføre til tredie Behandling en Bevilling til Dansk Fredsforening med en saadan Begrænsning, at Bevillingen skulde anvendes til Rejseudgifter til Deltagelse i internationale Fredskongresser, skal jeg gerne gaa med til noget saadant. Thi det er slet ikke noget politisk Formaal, jeg tilstræber, eller som Dansk Fredsforenings Hovedbestyrelse tilstræber ved at søge en Bevilling fra Statens Side, det er kun dels en Anerkendelse fra Staten og dels en Hjælp til sine rent saglige Arbejder og Agitationen for Fredssagen.

Men ligesom der indenfor Bestyrelsen har været Enstemmighed om, at man skulde søge Statsbidrag til Fremme af Dansk Fredsforenings Formaal, saaledes har der ogsaa været et almindeligt Ønske derom blandt Foreningens Medlemmer. Ved Foreningens aarlige Møde, som afholdtes i Sorø sidste Sommer, vedtoges det enstemmigt, at man skulde søge at faa Staten til at interessere sig